

Luggemine.

Kaardi mängia.

Kül ja armas luggia, kes sa sedda juttu kätte wõttad ja loed, tunned mõnda mõldrit, ehk olled ka temma sõber, kellega sa jo mõne õhtu, kui päewa tööst puhkafid, peru tulle äres olled magufat juttu ajand; agga se mõlder kellest ma sulle tabhan räkida, on sinul ommeti tundmata, sest temma puhkab jubba kaua aega surno haudas. Temma nimmi olli Mart Kuulmann ja iggaüks kitiis tedda wägga õiglaseks ja heaks mehheks. Temma naene olli temmal kahhe aasta eest surinud, kellest ainuke poeg isja rõmuks järrele jäi; agga lapsoke, kes emma pufärgi jures rõõmsaste mänginud, õiskas ka omma isjale wastu, kes surres

tedda weel kerra nähha tahis. Surm langes Mardi peale, nago warras õsel. Suggulased ja sõbrad seisid temma wodi ümber ja neid wõis olla ni palju, kui westkil rattad käisid, iggaüks kitiis isse rohtu woi õlli, mis haiguse wastu hea piddi olla, agga ükski ei teinud temmaga palwet, et Önnisteggia, kes pattuste eest risti lödi, ka temma waese surremata hinge peale hallastaks. Wiimisel filmapilgul astus möldri pois, kes pea perre-mehhega übbe ealine olli, tuppä, läks ukse tahhanurka ja pallus haige eest: „Oh Jõsand hallastata peale! ärra minne mitte temmaga kohtusse!“ — Mattukse päwal seisid westki; mittu rikkast suggulast olli tulnud surinut hauda saatma, agga keikide eel käis möldri pois Jürri, kätte peal weikest Kaarli kandes, kedda temma nago omma last armastas. Kaarli suur-isja olli Jürri waese poisikesena maante pealt omma majasse wõtnud, temmale palju head teinud, ja tedda Jummalakartlikuks mehheks ülleskaswatamud. Temma poeg, kedda praegu maeti, olli üks kõwra perremees